

Katelyn Doyle

Totaal overboord

Vertaald uit het Engels door Beryll Kraag

A.W. Bruna Uitgevers

1

Verlaat het schip

Vandaag

Nassau, Bahama's

Hope

Voor degenen die nog nooit naar het restaurant Señor Frog zijn geweest met een gebroken hart: ik zou het je niet aanraden. Een frozen margarita drinken uit een neonkleurig plastic rietje is al ontmoedigend genoeg. Je wilt het al helemaal niet doen terwijl je ook nog aan het huilen bent.

Je zou het niet zeggen als je kijkt naar het snot in mijn haar, maar er was een tijd dat ik niet het soort meisje was dat in haar eentje zit te huilen in een Mexicaans ketenrestaurant.

Ik was vroeger verdomd cool.

Ik had iets in me dat je onmogelijk kon negeren. Zoveel talent dat het mensen in verrukking bracht. Zelfvertrouwen waarmee ik een hele zaal plat kon krijgen.

En toen ging het helemaal mis met mijn gezegende leventje, en mijn toekomst die er eens zo stralend uitzag hield op met stralen. Ik probeerde mijn leven weer op de rit te krijgen, maar op de een of andere manier raakte ik steeds verder verwijderd van de persoon die ik wilde zijn.

In plaats daarvan werd ik *dé*ze persoon: een vrouw met een gezicht vol uitgelopen mascara die in een toeristenval op de Bahama's zit te huilen om een man die ze nauwelijks een week kent.

'Nog een margarita?' vraagt mijn ober, die uit het niets verschijnt. Hij negeert mijn hysterisch gedrag, maar aan zijn gezicht is duidelijk te zien dat hij denkt: je ziet eruit alsof je er eentje kunt gebruiken.

'Nee, bedankt, mag ik de rekening alsjeblieft,' stamel ik.

Hij scant mijn kaart en ik droog mijn gezicht met een servetje en loop het restaurant uit, tegen een muur van vochtigheid die net zo muf en verstikkend is als een overvolle stoomcabine in een niet al te schone sportschool.

Ik snak naar schaduw en airconditioning, maar ik kan mezelf er niet toe brengen om in deze gemoedstoestand terug te lopen naar het cruiseschip. Zelfs onder de beste omstandigheden druist naar een cruiseschip lopen – wélk cruiseschip dan ook – in tegen mijn karakter. Maar in het geval van dit specifieke cruiseschip, is het waar hij is.

Hij, met zijn fascinerende gezicht en donker warrig haar en droge humor en de vreselijke, beledigende dingen die hij van me denkt.

Ik weet dat ik uiteindelijk terug zal moeten, maar ik heb nog een uur vrijheid voor vertrek, dus ik slenter richting het centrum.

‘Dametje!’ roept een vrouw naar me die handgemaakte producten in een kraampje verkoopt. ‘Niet verdrietig zijn. Huilen mag niet in het paradijs!’

‘Het gaat prima,’ zeg ik snotterend, ondanks het feit dat ik nog steeds heel lichtjes huil. Ik blijf staan en pak een rieten hoed waarop kleine schelpen zijn geborduurd. ‘Hoeveel kost deze?’

‘Dertig dollar,’ zegt ze.

Ik heb maar vijftwintig.

‘O, oké,’ zeg ik. ‘Alsnog bedankt.’

Ik begin weg te lopen, maar ze krijgt medelijden met me. ‘Voor jou, verdrietig meisje, twintig.’

Ik bedank haar en geef haar het geld, waarna ik de hoed zo ver mogelijk over mijn gezicht trek.

Ik denk dat ik nu zo’n beetje terug moet naar de haven. Ik wil mijn telefoon pakken om de routebeschrijving te bekijken.

Maar mijn telefoon zit niet in mijn tas.

Te laat herinner ik me dat ik hem vanmorgen op het nachtkastje naast het bed heb gelegd om op te laden. Blijk-

baar ben ik hem in al mijn wanhoop in de hut vergeten.

Nou ja, het maakt niet uit. Ik ga gewoon terug via dezelfde weg als ik ben gekomen.

Helaas heb ik geen goed richtingsgevoel en verdwaal direct.

Ik loop een sigarenwinkel binnen om de weg te vragen, en een man bij de toonbank zegt dat ik naar links moet, dan naar rechts, en dan twintig minuten moet lopen.

Twintig minuten?

‘Hoe laat is het?’ vraag ik.

‘Tijd voor jou om een sigaar te kopen,’ zegt hij vriendelijk.

‘Nee, serieus... weet u hoe laat het is?’

‘Negen minuten voor halfzes,’ zegt hij.

O nee.

Ik bedank hem en storm de winkel uit. ‘Niets aan de hand,’ zeg ik hardop tegen mezelf. ‘Zoek gewoon een taxi.’

Maar er zijn of geen taxi’s in de buurt of ik ben te gestrest om ze te herkennen.

Ik blijf rennen, nu met de aanwijzingen geprent in mijn doodsbanne brein, en kom eindelijk aan bij de straat naast het strand die rechtstreeks naar de pier leidt. Ik kan het schip zien, glinsterend wit in de verte.

Het is ver weg.

Ik ben niet iemand die vreemden aanspreekt, maar in mijn wanhoop ren ik naar een man die net op zijn motor klimt en vraag of hij weet waar ik een taxi kan vinden.

Hij gebaart naar de haven. ‘Daar is een standplaats, bij de cruiseschepen.’

Dit helpt niet echt.

Waarschijnlijk ziet hij dat ik van streek ben. Hij biedt aan om me een lift te geven.

Ik ben bang voor motorfietsen, zijn motor lijkt te klein voor twee en hij heeft geen helm.

Dankbaar accepteer ik het aanbod.

De motor schiet vooruit en we zoeven richting de pier.

Felix

Wat doe je als de vrouw op wie je tegen beter weten in verliefd wordt tijdens een vakantie al je illusies over liefdesrelaties aan diggelen slaat?

In mijn geval huur je een jetski op de Bahama's om boos mee door de baai te zigzaggen, in de hoop dat hevige golven veroorzaken de pijn zal verdrijven.

Dat doet het niet, maar blijkbaar is het wél een goede manier om benzine op te maken.

De jetski komt met zo'n enorme klap tot stilstand dat ik bijna de zee in word geslingerd.

Ik druk hard op de gasknop, in de hoop dat de ontsteking op wonderbaarlijke wijze zal worden geactiveerd en me terug naar de kant zal laten puffen.

Het maakt een geluid als een olifant die een wind laat.

Juist.

Ik ben maar ongeveer driehonderd meter verwijderd van het strand, maar omdat het al laat in de dag is, is er niemand anders op het water die ik om hulp kan vragen. Ik zal moeten wachten totdat de medewerker bij de surfwinkel in de gaten krijgt dat ik hier vastzit en me komt redden, of mijn dood tegemoet drijven op zee.

Ik vertik het om te sterven op een Sea Doo-jetski. Ik trek het oranje zwemvest uit dat ik zo nodig aan moest en zwaai het boven mijn hoofd terwijl ik op het fluitje blaas dat aan mijn sleutel vastzit voor noodgevallen. Na ongeveer zes minuten ziet iemand aan de kant me eindelijk. Een jongen van

de surfwinkel vaart uit in een kleine boot.

‘Sorry!’ schreeuwt hij vrolijk. ‘Dit gebeurt nooit! Ik zal je terugbrengen en je een nieuwe WaveRunner geven. Je krijgt al je geld terug.’

‘Dat hoeft niet,’ zeg ik. Ineens heb ik geen zin meer om mijn depressie met watersport te bestrijden.

De man maakt de lege jetski vast aan een sleeptouw en vaart richting het strand met een snelheid van vijf kilometer per uur.

Zijn tempo maakt me zenuwachtig. Ik had maar een uur uitgetrokken voor deze excursie en er zijn al minstens negentig minuten voorbij.

Ik pak mijn rugzak uit mijn kluisje en zoek naar mijn telefoon.

Het is 17.09 uur. De boot vertrekt om halfzes.

Paniekerig jog ik de winkel uit, in de richting van de haven. Zes straten verder realiseer ik me dat ik mijn rugzak niet bij me heb. Die heb ik waarschijnlijk achtergelaten op de bank bij de kluisjes in de winkel.

Fuck.

Ik hol terug.

Hij ligt er niet meer.

‘Heeft iemand een rugzak afgegeven?’ vraag ik aan de medewerker. ‘Ik heb hem een paar minuten geleden hier achtergelaten.’

Ze kijkt me met een lege blik aan.

‘Sorry, nee,’ zegt ze.

Dat betekent dat ik in een vreemd land ben zonder geld of identiteitsbewijs, maar wel met een smaakvol blauw polsbandje van het cruiseschip waarop mijn naam is gedrukt.

En het is nu 17.16 uur.

Op tijd bij het schip komen wordt krap tot onmogelijk.

Niets aan de hand, zeg ik tegen mezelf. Een schip met als belangrijkste doelgroep oudere toeristen die zijn beneveld

door de zon en rum zal vast wel even wachten. Mijn paspoort is nog op het schip. Ik hoef alleen maar terug te gaan naar de haven, mijn hachelijke situatie uit te leggen en dan zal ik zee-
waarts gaan om deze ellendige reis af te maken.

Het probleem is dat ik net op tijd bij de haven aankom om de Romance of the Sea de haven uit te zien glijden.

Ik zwaai wild met mijn armen. 'Wacht,' roep ik verwoed. 'Wacht!'

Andere toeristen kijken naar me, sommige bezorgd, andere gniffelend. 'Kijk,' hoor ik een lollige Amerikaan tegen zijn vrouw zeggen. 'Een hardloper.'

Ik loop voorbij de rij bij de inschepingsingang en houd buiten adem een van de agenten aan.

'Ik had op dat schip moeten zijn,' zeg ik, zwaar hijgend. 'Kunt u contact met ze maken via de radio om te zeggen dat ze terug moeten komen?'

Hij grinnikt. 'Wanneer het eenmaal is vertrokken komt het niet meer terug.'

'Ze zullen toch zeker geen passagier achterlaten,' zeg ik. 'Alstublieft, er moet een tender zijn, of...'

'Daar,' zegt hij, terwijl hij wijst naar een kiosk bij de poorten naar de haven. 'Daar kunt u naartoe wanneer u de boot heeft gemist.'

Aha. Er is een protocol. Dat stelt me enigszins gerust.

Ik spurt ernaartoe.

'Hallo,' zeg ik tegen de medewerker. 'Ik heb mijn schip gemist. Die meneer,' ik wijs naar de havenagent, 'zei dat u misschien zou kunnen helpen.'

De medewerker schenkt me een medelevende glimlach.

'Wat is uw naam, meneer?'

'Felix Segrave.'

Hij knikt. 'Het schip heeft ons er inderdaad op attent gemaakt dat u niet was teruggekomen.'

'Dus ze wisten het, en ze zijn toch vertrokken?'

‘Schepen mogen niet na de geplande tijd vertrekken. Dat zijn de voorschriften.’

‘Kan ik een watertaxi nemen om ze in te halen? Ik zal er natuurlijk voor betalen.’

‘Nee, meneer, passagiers die het niet redden om aan boord te gaan, moeten naar de volgende aanloophaven.’

De volgende aanloophaven is Saint-Martin, wat feitelijk Frankrijk is. Ik ben er vrij zeker van dat ze bij de grenscontrole geen polsbandjes van cruiseschepen accepteren als identiteitsbewijs.

‘Het spijt me, maar ik heb mijn paspoort niet,’ zeg ik. ‘Ik móét terug op die boot.’

De man schudt zijn hoofd. ‘In dat geval zult u contact moeten opnemen met uw ambassade. Ik geef u graag het telefoonnummer.’

‘Dit is belachelijk,’ protesteer ik. ‘Ik kan het schip zién. Het zou maar vijf minuten duren om er te komen met een tender.’

De man haalt verontschuldigd zijn schouders op. ‘Het spijt me. Dat is het beleid.’

Ik sta op het punt om tegen te werpen dat beleid dat voorschrijft dat een passagier wordt achtergelaten in een vreemd land zonder geld of identiteitsbewijs toch zeker heel slecht beleid is, wanneer ik achter me plotseling iemand naar adem hoor snakken.

Ik draai me om en zie een prachtig gezicht.

Een prachtig met tranen bekleet gezicht dat half verscholen is onder een zonnehoed met schelpen. Maar de grimas van verachting ontgaat me niet.

‘Jij,’ gromt ze.

‘Jij,’ grom ik terug.

2

De Liefdesboot

Zes dagen geleden

San Juan, Puerto Rico

Wonderen van de Caraïben, dag 1

Welkom aan boord van de Romance of the Sea!

Welkom aan boord voor het avontuur van uw leven! Om te beginnen mag u inchecken bij uw luxe passagiershut, waar uw persoonlijke butler ervoor zal zorgen dat we in uw wensen voorzien nog voor u ze uitspreekt. Geniet van een lunch in onze elegante Windswept Room, met een culinair gourmetbuffet met voor elk wat wils. Maak kennis met uw bemanning en medepassagiers om 16.00 uur tijdens een champagnereceptie op het lidodek met als speciale attractie de tropische klanken van onze getalenteerde zevenkoppige Seahorse Band. Dineer in de avond in ons vijfsterrenrestaurant, The Starboard Room, of proef de Japanse delicatessen bij Inagi of de Noord-Italiaanse cuisine van Liguria, onze signatuurrestaurants. (Graag reserveren.) En natuurlijk mag u onze opwindende muzikale revue, *Idols of the Stage*, om 21.00 uur niet missen in ons ultramoderne Cosmic Theater, met een absolute sterrencast die rechtstreeks afkomstig is van de podia van Broadway.

Het is ons een eer u te gast te hebben, en we hopen dat u een fantastische reis zult hebben!

Hope

Stel je voor dat je wordt uitgenodigd om met je beste vriendin mee te gaan op een volledig betaalde, tiendaagse tropische vakantie. Beeld je in hoe je de Caraïbische eilanden bezoekt, rondtartelt op witzandstranden, geniet van luxe spabehandelingen, de lekkerste gerechten eet, slaapt in een luxueuze passagiershut met uitzicht op zee, en dit alles terwijl je op je wenken wordt bediend door personeel dat aan jou persoonlijk is toegewezen.

Klinkt als een droom, toch?

Maar er schuilt een addertje onder het gras.

Deze reis zal plaatsvinden op een cruiseschip.

En ik ben niet iemand die van cruiseschepen houdt.

Ik ben doodsbang voor het norovirus, van buffetten raak ik gestrest en ik heb echt een ontzettende hekel aan waterglijbanen.

En toch ben ik hier, in een taxi die op het punt staat een haven binnen te rijden waar gigantische glanzende witte schepen zij aan zij aangemeerd liggen.

Niet negatief doen, coach ik mezelf. Je gaat je creatieve bron vullen met zon en luxe en qualitytime met je beste vriendin. Je gaat Gabe uit je hoofd zetten. En daarna ga je naar huis en begin je aan je fucking comeback.

‘Welke cruisemaatschappij?’ vraagt onze taxichauffeur.

‘Romance of the Sea,’ zegt Lauren, mijn beste vriendin.

Onwillekeurig krimp ik ineen, zoals elke keer wanneer ze de naam van de boot hardop uitspreekt.

‘Hou daarmee op,’ zegt ze. ‘Het is een schattige naam. En o mijn hemeltje, kijk! Daar is hij!’ Ze gebaart naar de boot die boven ons uittorent en aan de zijkant is versierd met een logo van twee dolfinen tegenover elkaar in de vorm van een hart.

‘Aandoenlijk,’ zeg ik.

Lauren haalt haar telefoon tevoorschijn en maakt een video van zichzelf terwijl ze bewonderende kreetjes slaakt. Content voor de positieve TikTok-video’s die ze contractueel verplicht is te maken in ruil voor onze zeereis, neem ik aan.

Ik plak een glimlach op mijn gezicht en probeer niet te denken aan de Titanic.

De taxi stopt bij het bordje van de check-in en nog voordat we uit de auto zijn gestapt komt een kruier aangesneld om te helpen met onze bagage.

‘Hartelijk bedankt,’ zeg ik, terwijl hij moeiteloos mijn af-tandse koffer en drie enorme Louis Vuitton-koffers van Lauren op een karretje tilt.

‘Wat heb je ingepakt?’ vraag ik Lauren zachtjes. ‘Je bank?’

‘Vooral kaftans en avondjurken,’ zegt ze. ‘En camera-apparaat, natuurlijk. Ik kan nergens heen zonder mijn ringlamp!’

‘Natuurlijk,’ zeg ik.

‘Bespreek ik daar een sarcastisch toontje, mevrouw Lanover? Ik dacht dat we hadden afgesproken dat je je zou gedragen als een ontzettende basic bitch en plezier zou hebben terwijl je margarita’s drinkt en wegwijnt in de zon met je tieten bloot.’

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Je hebt gelijk. Bij dezen ben ik enthousiast en vrolijk.’

‘Ik hou je eraan.’

We gaan door de veiligheidscontrole en worden begroet door een man met een Europees accent en manieren die zo hoffelijk zijn dat je zou denken dat hij leden van de koninklijke familie begroette in plaats van een socialmedia-influencer en haar introducee. Hij controleert onze papieren en zegt dat we het geweldig zullen hebben, en hoe blij hij en de rest van

de bemanning zijn om ons te gast te hebben bij wat hij hoopt dat de eerste zal zijn van vele reizen.

Waarschijnlijk niet.

We worden begeleid naar een zitruimte waar we moeten wachten tot we aan boord mogen. Mijn blik dwaalt over een zilverkleurige zee.

Een zilverkleurige zee van haar, voor alle duidelijkheid.

‘Iedereen hier is minstens zestig jaar oud,’ fluister ik tegen Lauren.

‘Ja, lieverd. Dat is de bedoeling.’

Lauren is hier om een tactische reden. De Romance of the Sea heeft een nieuw solopakket voor singles en ze maakt er een serie over die wordt gesponsord. ‘Denk er eens over na,’ legde ze uit toen ze me het idee voorlegde om samen te gaan. ‘Je zit twee weken lang vast op een schip met vrijgezelle mannen. Het is zo slim. Waarschijnlijk ga ik mijn toekomstige man ontmoeten.’

‘Raak je daardoor niet je baan kwijt?’ vraag ik.

Proberen om een man te vinden – een rijke man – is per slot van rekening waar haar hele carrière op is gebaseerd.

Lauren Rose Mathison, @LaurenLuvRose voor haar fans, is haar carrière begonnen met een hoofdrol in *Man of My Dreams*, een realitydatingshow waarin vrouwelijke deelnemers een lijst met criteria indienen voor hun ideale echtgenoot en vervolgens worden gedropt op een eiland met ‘geschikte partners’ die persoonlijk zijn uitgekozen door de producers. Het addertje onder het gras? Geen van de vrouwen weet wie van de vrijgezellen haar zogenaamde zielsverwant is.

Lauren heeft niet de juiste gekozen, maar ze werd wel de grootste doorbraak van het seizoen, nadat ze in haar charmante Texaanse accent had verklaard dat haar zielsverwant ‘moest beschikken over een paardenlul en schathemeltjerijk moest zijn’. Ze gebruikte haar bekendheid om een influencer

te worden, plaatste online tutorials met flirtpics, verleidelijke outfits en zoektochten naar rijke vrijgezellen. Haar tactieken bestonden uit lessen nemen op luxe golfbanen, bijklussen als stewardess op een privéjet, cryptocurrencyconferenties bezoeken en infiltreren in een pokergroep waar ze met hoge inzetten spelen.

Voordat je Gloria Steinem belt om te klagen over de dood van het feminisme, moet wel worden gezegd dat alles wat Lauren doet met een knipoog is bedoeld. Haar video's hebben de jachtige stijl van een verslaggever die zich vastbijt in een onderzoek en worden gemaakt met een humoristische ondertoon.

'O, hou op,' zegt Lauren tegen me. 'Ik wil wel een man, en trouwens, niet iedereen is oud.' Ze knikt subtiel naar twee zwarte dertigers in duur uitziende vakantieoutfits die stralen alsof ze op huwelijksreis zijn, en daarna naar een stijlvol wit homostel van een jaar of veertig met een peuter in een kinderwagentje.

'Symbolische millennials,' zeg ik. 'De uitzondering die de regel bevestigt.'

'O, kijk,' zegt ze. 'Let op, op tien uur.'

Ik volg haar blik naar een groep van vier verzorgd uitziende mannen van tussen de vijftig en de zestig.

'Geen vrouwen bij zich en ze zien eruit alsof ze goed in de slappe was zitten,' zegt Lauren. 'En die ene in die blauwe sportjas ziet er superknap uit. Misschien moet jij voor hem gaan.'

'Hij is gekleed als Thurston Howel III.'

'Wie?'

'Die miljonair van *Gilligan's Island*.'

'Je zegt dat alsof het iets slechts is. Dat is ons ideale doelwit!'

'Spreek voor jezelf. Ik ben hier voor de gratis garnalencocktails.'

'Ga ten minste voor kreeft, lieverd. Dit is een luxe cruise. En misschien ontmoet je wel iemand. Een avontuurtje is

precies wat je nodig hebt om Gabe te vergeten.'

'Ik ben helemaal over Gabe heen,' lieg ik.

'Dat ben je helemaal niet,' zegt ze. 'Je bent op geen enkele date geweest sinds jullie uit elkaar zijn, en dat is acht maanden geleden.'

Nou, dat is wat er gebeurt wanneer je waanzinnig verliefd wordt op iemand die bij de derde date namen wil bedenken voor jullie toekomstige baby's, en het uitmaakt twee weken nadat jullie zijn gaan samenwonen omdat hij 'zich heeft gerealiseerd dat hij er niet klaar voor is'.

Dit soort gedrag maakt een meisje er niet happig op om zich meteen weer aan te melden bij Bumble.

Hoe schroei je een wond dicht die zo diep zit? Is het werkelijk zo onnatuurlijk om iemand te missen van wie jij dacht dat hij de vader van je kinderen zou worden, zelfs als hij je pijn heeft gedaan?

Ik ben heus van plan om door te gaan met mijn leven. Het duurt gewoon langer dan Lauren zou willen.

Het grotere probleem is dat sinds we uit elkaar zijn, ik me emotioneel leeg heb gevoeld. Niet creatief. Niet gemotiveerd. Niet aantrekkelijk.

En dat mijn ouders midden in een scheiding zitten helpt ook niet.

Maar ik ben er klaar voor om dat achter me te laten. Het wordt tijd dat ik mijn verdriet over mijn mislukte relatie en vastgelopen carrière achter me laat.

Deze reis gaat over me weer op mezelf richten, mijn krachten verzamelen, en mezelf eraan herinneren dat ik iemand ben die weet hoe ik er helemaal voor moet gaan.

'Ik geef toe dat een avontuurtje goed voor me zou kunnen zijn,' zeg ik. 'Maar het is niet de bedoeling dat ik in bed duik met iemand wiens luiers ik over tien jaar moet verschonen.'

'Het type heer waar wij voor gaan zal zich daarvoor een persoonlijke verpleegkundige kunnen veroorloven,' zegt

Lauren. 'En je zult er verstoeld van staan hoe goed een oudere man zijn weg kent tussen de lakens.'

'Hm... Duidelijk, denk ik.'

Lauren speurt de menigte af naar geschikte kandidaten, en merkt een goedgeklede zestiger met twinkelende blauwe ogen op, een paar mannen van middelbare leeftijd van top tot teen gekleed in golfuitrusting en een opvallend goed uitziende man met een stijlvolle hoornen bril die loopt met een stok waarvan ik moet toegeven dat het elegant is.

En dan stikt haar adem in haar keel.

'O mijn god, kijk,' fluistert ze, terwijl ze met haar kin richting de incheckbalie gebaart. Ik volg haar blik naar een stel van middelbare leeftijd met twee bijzonder aantrekkelijke jonge blonde vrouwen.

'O jee,' zeg ik. 'Concurrentie?'

'Zij niet,' zegt ze op gedempte toon. 'Hij.'

Een van de meisjes doet een stap opzij, waardoor er een man in beeld komt die eruitziet alsof hij begin dertig is. Hij heeft een gemiddelde lengte en is gespierd, met een bos krullend donkerbruin haar. Zijn witte T-shirt doet zijn schouderpijlen goed uitkomen en laat artistieke tattoos zien op zijn onderarmen.

Hij werpt een blik over zijn schouder en betrapt me terwijl ik ongegeneerd naar hem staar. Mijn ogen vallen nog net niet uit hun kassen. Blozend wend ik snel mijn gezicht af.

Voordat Lauren me nog meer kan uitleggen, loopt een vrouw in een gestreken wit bemanningsuniform glimlachend op ons af.

'Mevrouw Mathison en mevrouw Lanover,' zegt ze. 'Het is me een genoegen om u uit te nodigen aan boord. Volgt u mij.' Ze gebaart naar de gang, waar een fotograaf staat te wachten bij een fotomuur met het goedkope logo van het schip.

'Wilt u een gratis foto?' vraagt hij wanneer we dichterbij komen.

‘O nee, dank...’ begin ik te zeggen, maar Lauren kijkt hem stralend aan.

‘Dat zouden we geweldig vinden,’ zegt ze.

Ze neemt meteen de geofende pose aan waarvan ze weet dat die haar beste kant laat zien. Ik sta ongemakkelijk op een paar centimeter afstand met mijn handen in de zakken van mijn vintage matrozenbroekje, terwijl ik wacht totdat dit voorbij is.

Lauren pakt me bij mijn arm en trekt me dicht naar zich toe. ‘Tieten vooruit, kin opzij,’ coacht ze me. ‘En lach met je ogen.’

Ik probeer te doen wat ze me heeft opgedragen, wanneer de flits afgaat in mijn gezicht en me verblindt.

‘Bedankt!’ kirt Lauren.

Terwijl we weglopen, stapt de familie met de knappe zoon naar voren om onze plaats in te nemen.

‘Probeer de lens niet te breken met je negatieve uitstraling, Felix,’ zegt een van de zussen (ik neem aan dat het zussen zijn, aangezien ze sprekend op elkaar lijken).

De man lacht vriendelijk naar haar. ‘Als je doorgaat met me te irriteren, zal ik er zeker voor zorgen dat je verdrinkt.’

Ze hebben allebei een Brits accent.

O, god.

Knap en Bríts?

Ik ben zo’n Engelse-literatuurnerd die slappe knieën krijgt bij het horen van een Brits accent.

Voor het eerst in een heel lange tijd ontwaakt er iets in me.

Het duurt even voordat ik het herken: aantrekkingskracht.

Lauren geeft me een por met haar elleboog. ‘Ik heb het je toch gezegd.’